
HANA MARIE
KÖRNEROVÁ

ZNAMENÍ
HADA

Znamení hada

Vyšlo také v tištěné verzi

Hana Marie Körnerová

Znamení hada – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HANA MARIE KÖRNEROVÁ

ZNAMENÍ HADA

Copyright © Hana Marie Körnerová, 2023
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Depositphotos aMidjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Květuše Sajnerová

Druhé vydání, v nakladatelství Fortuna Libri první

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-490-3

ISBN ePUB: 978-80-7546-500-9

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-501-6

ISBN PDF: 978-80-7546-502-3

NAMÍSTO PŘEDMLUVY

Příběh předchozího dílu *Znamení jednorožce* se odehrává za sedmileté války (1756–1763).

Hlavní roli v něm hrají sourozenci Brian a Céline – dvojčata ze starého rodu. Od raného dětství jsou na sobě silně závislí, dokážou se dorozumět beze slov, mají svůj svět s vlastní řečí a tajným znamením – jednorožcem. Jejich úspěšná budoucnost je naplánovaná dlouho dopředu, ale všechno se dramaticky změní po smrti matky.

Céline, přestože touží po hrdinských činech, prožije zbytek dětství v rodině poručníků – matčiny sestřenice Adriany a jejího manžela Viléma. Brian doprovází otce ke dvoru.

Brzy po vypuknutí války přichází zpráva o Brianově a otcově smrti. Bratrovo tělo se však nenajde a Céline cítí, že je Brian stále naživu. Nikdo jiný však její přesvědčení nesdílí. Král Ludvík XV. ji jako sirotka po válečném hrdinovi provdává za ctižádostivého markýze Borbollu – jednoho z mnoha šlechticů usilujících o jeho přízeň. Markýzův italský původ a šlechtický titul nedávného data mu opakovaně zavírají dveře do vysoké dvorské společnosti. Sňatkem s dobře situovanou, urozenou dívkou si hodlá polepšit nejen finančně, ale především společensky. Král ho však na popud markýzy de Pompadour jmenuje správcem vzdáleného strážního hradu, který má ve válečných

časech sehrát důležitou roli. Vyhlídky na markýzovu dvorskou kariéru se tak odsouvá na neurčito.

Vzdělaná Céline se ze dne na den ocitá v prostředí, které je jí zcela cizí. Markýzem pro jeho nízkou povahu a omezenost pohrdá stejně jako jeho třemi dospělými dcerami. Manžel ji trestá naprostou izolací, zabaví jí šperky a propustí služebnictvo, které si přivezla s sebou. Céline zůstává v nepřátelském táboře sama s jedinou starou služkou. Markýzovy tři dcery macechu nenávidí a snaží se jí s pomocí své vychovatelky pratety Sofie udělat ze života peklo.

Na hrad přichází nová posádka a její velitel – kapitán Francesco de la Roche – se okamžitě střetne s markýzem kvůli špatné strategii obrany. Napětí mezi oběma muži rychle přerůstá v nepřátelství.

Markýz se opakovaně pokouší o návrat do Versailles, ale nakonec pochopí, že se na výsluní nikdy nedostane. Uražená ješitnost, násobená chamtivostí, ho přiměje zradit krále a Francii a spolčit se s nepřitelem.

V davu před kostelem kdosi vsune Céline do ruky prsten s jednorůžcem – důkaz, že její bratr je skutečně naživu. V noci těžce raněný Brian se za pomoci Céline dostane do hradu a ta ho ukryje ve svých pokojích. Bratr jí prozradí, že už dlouho pracuje v tajné službě Jeho Veličenstva a prsten je jeho poznávacím znamením. Zároveň ji varuje, že je markýz podezřelý ze spiknutí a zrady.

Brian veze hlavnímu velení tajný list, týkající se námořní invaze do Anglie, ale zranění mu nedovolí pokračovat v cestě. Céline se přes bratrův odpor převlékne do jeho šatů a list doručí. K návratu do hradu použije šaty své služky. Je však zajatá hlídkou. Aby se zachránila, musí strávit noc s novým velitelem, který o její skutečné totožnosti nemá ani ponětí.

Brianův stav se zhoršuje, je nemožné, aby pokračoval ve svém poslání. Céline požádá o pomoc bývalého poručníka Viléma.

V přestrojení se vydává s dalším tajným listem do Calais. Tam nečekaně narazí na manžela vyjednávacího s Angličany. Markýz se zmocní jejího prstenu, aniž tuší, jaký má šperk význam.

Poručník Vilém s pomocí lékaře tajně odváží Briana z hradu.

Kapitán de la Roche marně pátrá po ženě, která s ním strávila noc. Nakonec mu pomůže náhoda, ale se Céline se už o samotě nesetká, neboť jeho oddíl je odvelen z hradu.

Aby získala zpět prsten, spojí se Céline s nejmladší markýzovou dcerou. Ta ji však ve vypjaté situaci zradí.

Válka se pro Francouze vyvíjí špatně. Markýz v kritické chvíli vydává hrad nepříteli. V bitvě, která se nakonec strhne, prokáže Céline odvahu hodnou muže a zachrání před jistou smrtí obyvatele vesnice z podhradí. Na pomoc jí spěchá nejen uzdravený Brian, ale i oddíl vedený Francescem de la Roche.

Markýz je zajat, Francesco de la Roche je povýšen a stává se novým velitelem hradu.

Král Ludvík XV. ponechává Céline jako odměnu za statečnost a loajalitu veškerý její majetek.

KAPITOLA 1

Komorná Marie opatrně otevřela dveře do Célinina pokoje a nakoukla dovnitř. Spolu se studeným vzduchem však pronikly do místnosti i tóny hudby. Byly tak pronikavé, že dřímající Céline sebou poplašeně trhla.

„Odpusťte, madam,“ řekla komorná zkroušeně. „Nechtěla jsem vás probudit. Ale princ de Soubis se opakovaně dotazoval, jestli počtíte společnost svou přítomností u večeře.“

Céline měla sto chutí odpovědět záporně, ale dobře věděla, že nic takového udělat nemůže. Byla první dámou strážního hradu v Sarnaux, a to s sebou neslo určité povinnosti. Ještě nedávno by se bez nejmenších výčitek mohla uložit do postele a předstírat nevolnost, ale teď si nic takového nemohla dovolit. Co se hrad stal útočištěm vrchního velení armády, změnil se z ospalé provinční díry na společenské středisko kraje. Občas si vzpomněla na Borbollky, které přesně po takovém životě marně toužily celá léta. Na rozdíl od ní by byly nadšené a uměly by si užít každou minutu. Jenže Borbollky byly daleko – dvě nejstarší z králova rozhodnutí provdané za důstojníky zásobování, nejmladší Lori pak v klášterní škole v Lyonu. Zmizela i prateta Sofie, kterou si údajně dvě nejstarší přehazovaly jako horký brambor. Do domácnosti se zřejmě nehodila žádné z nich. Céline to připadalo jako ironie osudu, že v oživlém Sarnaux zůstala jen ona, která po společenském ruchu vůbec netoužila. V těchto dnech rozhodně ne.

Kdyby mohla rozhodovat sama o sobě, dala by přednost klidně strávenému podzimu ve společnosti nového hradního velitele Francesca de la Roche. Vždyť jim bylo dopřáno tak málo času. Přitom byl jejich milenecký vztah ještě velmi čerstvý, dalo by se říci, že si na sebe teprve zvykají. Oba by dali přednost soukromí, ale toho se na hradě, přeplněném posádkou, nedostávalo. Po celé dlouhé týdny kradli chvílky, kdy mohli být spolu sami. Bylo jich žalostně málo. Jejich překerní situaci, jak se vyjádřila komorná Marie, navíc komplikoval fakt, že Céline byla stále vdaná za zrádce Borbollu, který v Bastile čekal na rozsudek smrti.

Bratr Brian i bývalý poručník Vilém jí slíbili, že využijí všech možností a pokusí se přesvědčit příslušné církevní i světské instituce, aby její manželství bylo anulováno.

„Nebude to snadné,“ upozorňoval ji Vilém. „Budeš se muset obrnit trpělivostí. Může to trvat hodně dlouho.“

„Jak dlouho?“ zeptala se tehdy Céline napjatě.

Pokřčil rameny. „Tak složité právní akty většinou trvají dlouhé měsíce. Možná i roky.“

„Můj bože,“ uklouzlo jí. „Tak dlouho čekat nevydržíme.“

„Nechci, aby to vyznělo cynicky,“ řekl Vilém, „ale myslím si, že nikdo nebude spěchat se složitými úředními manévry, když všichni vědí, že budeš brzy oficiálně potvrzenou vdovou.“

„Cynicky to opravdu vyznělo,“ řekla Céline. „Jenže já chtěla anulaci proto, aby mě nikdo nespojoval s jeho jménem nebo jeho zradou. Sám král mi slíbil, že jméno Monneretů bude vynechané a ...“

„A to také splnil,“ přerušil ji Vilém. Znělo to konejšivě. „Nikde ani tvoje, ani Brianovo jméno nepadlo. V novinách se neobjevila jediná zmínka. Někdo se o to důkladně postaral.“

„Stejně tak se neobjevilo jeho jméno,“ podotkla Céline zamýšleně. „A já nevím, jestli se mám z toho radovat, nebo se spíš děsit. Takové utajování je vždycky podezřelé. Když ho odsud

odváželi, řekli mi, že ho po krátkém soudu popraví, jak je tomu v čase války zvykem. Nechci vypadat krvežíznivě, ale tehdy se mi ulevilo.“

Vilém pokrčil rameny. „Zřejmě se na určitých místech domnívají, že Borbolla ví mnohem víc, než přiznal. Pravděpodobně z něj chtějí dostat další informace o spiklencích.“

„Ale podrobný seznam spiklenců jsem králi odevzdala osobně,“ řekla Céline.

Vilém znovu pokrčil rameny. „Někdo si asi myslí, že by z Borbolly mohli vymáčknout víc. Dokud je naživu, pořád je naděje, že ještě nějakou informaci získají. Z mrtvého už žádný užitek není.“

Céline při těch slovech zamrazilo. V duchu viděla temné sklepení pod Bastilou a v něm mučicí nástroje. Nenáviděla Borbolla z hloubi srdce, na mučidlech si ho vidět nepřála. Na to je třeba jiná povaha.

„Nemysli na to,“ doporučil jí Vilém. „Času je zatím dost.“

Možná přede dvěma měsíci opravdu bylo. Všichni samozřejmě věděli o jejím a Francescově vztahu, ale nahlas se o něm nikdo nezmínil – to by bylo společensky nepřijatelné. Musela strpět dvoření všech vyšších důstojníků, kteří přijížděli na hrad. U těch, kteří znali pravdu, bylo dvoření jen formální, společensky přijatelnou hrou, u těch nových a neznalých bylo míněno naprosto vážně. Musela použít veškeré diplomatické schopnosti, aby je udržela v patřičné vzdálenosti. U horkokrevných mladých důstojníků nebyla o důvody k souboji nikdy nouze a ona si rozhodně nepřála, aby se Francesco dostal do problémů. Souboj by znamenal konec jeho slibné kariéry.

A tak sedávala v čele stolu, usmívala se a vedla konverzaci lehce a obratně, jak ji tomu kdysi naučila sestřenka Adriana. V duchu se přitom modlila, aby se už něco stalo, cokoli, co by jí umožnilo přijmout Francescovu žádost o ruku.

Vyslovil se, hned jak Borbolla s eskortou zmizel ze Sarnaux. „Přeji si, abyste se stala mou ženou, jakmile to okolnosti dovolí. A jak mi Jeho Veličenstvo laskavě přislíbilo.“

Ano, sám Ludvík XV. jim při soukromém rozhovoru slíbil, že jim povolí sňatek v okamžiku, kdy bude úředně volná.

To bylo zhruba přede dvěma měsíci. Tehdy očekávala, že to nebude trvat dlouho, ale opak byl pravdou. Povzdechla si. Ani jednou ve spojitosti s Borbollou nepoužila slovo „smrt“, nechtěla je použít ani v myšlenkách, ale byla zcela srozuměna s tím, že zrádce krále a Francie podle zákona popraví. Jiná možnost neexistovala.

Jenže čas letěl a jí začínalo být úzko. Připadala si jako sevřená v kleštích. Na hradě přibývalo lidí, přeplněná byla i vesnice v podhradí a z městečka Sarnaux denně přijížděly kočáry s početnou společností. Část důstojnictva byla ubytovaná na hradě, část ve městě. Všichni vyšší důstojníci měli vlastní služebnictvo, někteří jen skromný počet, jiní tolik lidí, že to připomínalo malý dvůr. Většina pánů měla také jednu nebo i dvě důvěrné přítelkyně, které s nimi sdílely zimní kvartýr. Společenský život proto kvetl, denně se pořádaly slavnostní večeře, koncerty, večírky s tancem. Na hradě i ve městě se to v posledních týdnech hemžilo herci, tanečnice, kejklíři. Bavili společnost i při večeřích na hradě. V tanečním sále v prvním patře se obden pořádala divadelní představení.

Céline denně přijímala spousty lidí a v početné společnosti u stolu už dávno nebyla jedinou ženou. Zůstala však hostitelkou – na tom se s výměnou hradního velitele nic nezměnilo. Být den co den hostitelkou tolika lidí však bylo náročné a Céline cítila, že jí pomalu docházejí síly. Kdyby šlo o stejnou společnost jako kdysi na Fleury, bylo by to mnohem snadnější. Ale oficiři nebyli totéž co filozofové, hudební skladatelé či spisovatelé, kteří za jejího dospívání plnili Adrianin salon. Důstojníci sice pocházeli ze

šlechtických rodin, mnohdy i z okruhu dvorské šlechty, ale ne všichni měli stejnou úroveň. Navíc Adriana si na Fleury mohla společnost vybírat, kdežto Céline musela přijmout všechny důstojníky, které na hrad přivedl královský rozkaz. Francesco de la Roche se jí snažil být oporou, ale měl bohužel příliš mnoho povinností. Často ho celé dny neviděla a byla obklopená jen cizími lidmi, kteří se střídali tak rychle, že si jejich jména ani nestačila zapamatovat. Nikdy teď nebyla sama. Její malý „dvůr“ tvořil zvláštní houf žen, které byly spojené důvěrnými pouty s důstojnickým sborem. Někdy to byly manželky, jindy přítelkyně, sestry, vzdálené příbuzné. S některými snadno našla společnou řeč, jiné si úrovní v ničem nezapadaly s Borbollkami, takže se v duchu modlívala, aby večer už skončil a ona se mohla jejich společnosti zbavit. Po dvou měsících zjistila, že ji to začíná vyčerpávat. Nechácala to. Byla mladá, zdravá, zvyklá na mnohem větší námahu nebo sebezapření. A najednou jí docházely síly, cítila se unavená, ospalá, zvláště rozcitlivělá, podrážděná. Několikrát se osopila i na komornou Marii, která na ni hleděla s mírnou výčitkou v očích, ale nahlas neřekla nic. Až do dne, kdy jí při česání Céline vytrhla kartáč z ruky a mrštila jím přes celý pokoj až ke dveřím. Pak si zakryla tvář rukama a rozplakala se.

Trvalo to jen chvíli, brzy se vzpamatovala a otřela si oči. Komorná se mezitím odšourala přes pokoj, s námahou se sehnula pro kartáč a pomalu se vracela k ní. Céline napadlo, že za poslední měsíce viditelně zestárla a že by ji nejspíš měla šetřit. Za dlouholeté věrné služby by si už zasloužila odpočinek. Chodila čím dál hůř a sehnout se pro něco až k zemi jí působilo viditelnou námahu.

„Nemusíš u toho česání stát,“ řekla Céline mírně, jako by se smířlivým tónem omlouvala za předchozí výbuch. Pronést skutečnou omluvu se neslušelo, omlouvat se služebnictvu bylo naprosto nemyslitelné.

Marie to však pochopila správně. „Vím, že se teď madam necítí dobře,“ řekla pokojně. „Ale už to brzy přejde a všechno bude jako předtím. A když madam dovolí, stání mi ani v nejmenším nevadí, svoji práci pořad zvládnu.“

„Co myslíš tím – jako předtím?“ zeptala se Céline podezřívavě.

„Tím myslím, že nevolnosti a únava trvají jen první tři čtyři měsíce. Pak už se většina žen cítí zase dobře.“

Céline se zarazila a přes zrcadlo pohlédla Marii do očí.

„Až do porodu,“ dodala komorná tiše.

Céline uhnula pohledem. „To ale vůbec nemusí být pravda,“ hlesla přiškrceně. „Já přece nejsem, nebudu...“

„Madam to už nějakou dobu musí aspoň tušit,“ řekla Marie stejně tiše. „To přece pozná každá, i zcela nezkušená žena.“

Céline dlouhou dobu mlčela a hleděla z okna nepřítomným pohledem, jako by se vracela v čase zpátky.

„Tak ty myslíš...“

„Jsem o tom přesvědčená, madam.“

Céline s povzdechem vstala. „Říkala jsem si, že to nemůže být pravda. Borbollovi se to nepodařilo celé dva roky. A teď, jen po několika týdnech...“

„Madam promine, ale já myslím, že k tomu došlo ještě mnohem dřív,“ řekla komorná.

Céline ta slova zaskočila. „Chceš říct...“

„Že madam počala už v tu noc, kterou strávila s kapitánem poprvé.“

„To není možné.“

„Proč by to nebylo možné? Madam přece neudělala žádné opatření, jako tomu bývalo pokaždé v případě pana markýze,“ podotkla komorná. Slovo „pokaždé“ zdůraznila.

„Nenapadlo mě dělat nějaká opatření,“ přiznala Céline. „Tedy jsem myslela na úplně jiné věci. Navíc tu byl zraněný Brian a já měla hlavně radost, že kapitán neodhalil mou totožnost.“

„No právě,“ řekla komorná významně.

„Co právě?“

„Madam si ani nevzpomněla na obvyklý dryák nebo výplach. S manželem na to nikdy nezapomněla, ale když strávila noc s mladým a – promiňte mi ten výraz – i hodně dychtivým mužem, vůbec ji to nenapadlo.“

Céline si znovu povzdechla.

„Přece madam nezapomněla počítat,“ řekla komorná s mírnou výčitkou, ale Céline, ponořená do vzpomínek, ji nevnímala.

„Já se o madam starám už řadu let,“ pokračovala komorná.

„A počítat umím moc dobře.“

„Neměla jsem čas počítat,“ zamumlala Céline. „V té době se dělo tolik věcí...“

„Starám se o madam už řadu let,“ opakovala komorná, jako by ji neslyšela, „a ještě nikdy se nestalo, že by se madam její dny opozdily. A jak říkám, počítat umím moc dobře.“

Přes rty jí přelétl drobný úsměv.

„Čemu se směješ?“ zeptala se Céline trochu popuzeně.

Komorná se pokusila úsměv potlačit. „Madam odpustí, ale připadá mi komické, že když jsem lhala markýzi Borbollovi o tom, že madam čeká dítě, vlastně to vůbec lež nebyla. Až na to, že on rozhodně nemohl být otcem.“

„Mně to moc komické nepřipadá,“ řekla Céline nešťastně. „Co si mám teď počít?“

„Myslím, že by to madam měla především oznámit panu veliteli,“ řekla komorná. „Může některé věci uspíšit. A madam by měla zůstat klidná. Vždyť všechno je teprve na začátku.“ Usmála se a dodala veseleji: „Všechno dobře dopadne, cítím to v kostech.“

To bylo před třemi týdny, během nichž Céline nenašla odvalu sdělit Francescovi de la Roche, že spolu čekají dítě. Říkala si, že s tím počká, až se naskytne nějaká lepší příležitost, než jsou milostné chvílky kradené těsně nad ránem. To byly okamžiky,

kdy k ní chodíval, protože v tu hodinu bylo na hradě nejkldněji. Jeho pokoje nebyly daleko od jejích, ale cesta otevřeným ochozem, pod nímž chodily stráže, také nepatřila k nejpříjemnějším zážitkům. A to teprve začal podzim. Jak tomu bude v zimě? Až bude fičet severní vítr, napadne sních a ochozy i zábradlí budou kluzké jako sklo...

S povzdechem se posadila a pohlédla na komornou Marii, která dosud stála vedle dveří a čekala na odpověď.

„Co tedy madam vzkáže princi de Soubis?“

Céline věděla, že nemá na vybranou, odpověď mohla znít pouze kladně.

„Vzkaž princi, že přijdu. A zaříd', aby mi přinesli teplou vodu. A připrav mi jiné střevíce, než jsem měla včera. Ty modré se silnější podrážkou, ať mi nemrznou nohy. Včera v jídelně táhlo a podlaha byla tak ledová, jako by se v krbech ani netopilo. Doufám, že nový velitel nezačíná přebírat Borbollovy zvyky.“

Zachytila Marii nechápavý pohled a zmlkla. Stará služebná byla oddaná jako pes, ale smysl pro humor neměla.

„A ještě ten bílý kožešinový šál,“ dodala, když komorná brala za kliku.

Marie zmizela, Céline se znovu natáhla na postel a zavřela oči. Závratí, nevolnosti a podráždění se však nezbavila.

Jako bych to ani nebyla já, říkala si v duchu. Nelekla jsem se útočníků, kteří přepadli hrad, dokázala jsem čelit Borbollovi i jeho dcerám a teď mě srazí na kolena dítě.

Kdyby už byla vdaná za Francesca, bylo by velmi chtěné. Za současné situace však přišlo nevhod. Zaťala prsty do polštáře. Jak dlouho to ještě dokáže tajit? Zbývají jí sotva čtyři měsíce, kdy se rostoucí břicho dá zakrýt oblečením. Možná pět. V zimě je maskování snazší. I když na hradě plném zvědavých očí v té nejtěsnější blízkosti? Ale snad ano, snad by se to zvládnout dalo. Do jara. Ale co pak?

Zdola z nádvoří se ozval hluk. Těžká brána zaskřípěla a dláždění se rozeznělo pod úderu koňských kopyt.

Rázem zapomněla na únavu, vyskočila z postele a běžela k oknu. K jejímu zklamání to nebyl Francesco, ale několik vojáků tvořících eskortu kočáru, který právě vjížděl na nádvoří. Pozdní návštěva k večeři. Kočár byl černý a bez znaků, to znamenalo, že jde o úřední záležitost. Černá střecha byla lehce poprášena sněhem, bílé vločky vířily i kolem okna, ale sněžení bylo příliš řídké, aby dokázalo přizdobit temný hrad a dodat mu vlídnější ráz.

Célinin pohled sklouzl od brány směrem k parkánu, kde nedávno vyrostla nová zbrojnice a kousek od ní i nová ubytovna pro mužstvo. Francesco dodržel slib a obnovu sídla, poničeného výbuchem, vyřídil ve velmi krátké době. Kameníci souběžně opravili pobořené hradby a zesílili zeď kolem parkánu, aby hrad odolal útokům ze všech stran. Opravy se dočkal i donjon, na němž nové světlejší kameny ukazovaly, kde výbuch z prachárny nadělal největší škody. Minulý týden dokončili tesaři i můstek spojující donjon se starým palácem, teď dodělávali podlahy a schodiště, které ona sama nechala při obraně vesničanek a jejich dětí shodit dolů.

Za chvíli budou všechny stopy útoku odstraněné, pomyslela si Céline. Život jde dál. Jen já jsem se v něm nějak začala ztrácet a nevím, jak pokračovat.

Odvrátila se od okna a nespátřila tudíž jezdce, který proklouzl bránou těsně předtím, než ji stráž zavřela.

KAPITOLA 2

Je tu královský posel,“ uslyšel Francesco de la Roche, hned jak s patrolou dorazil na hrad. „Přijel sotva čtvrt hodiny před vámi.“

Velitel hradu rozlomil pečeť ještě ve strážnici a ve světle pochodně přelétl očima dopis. Královské listy obvykle obsahovaly rozkazy týkající se bojových operací. Ale tenhle byl jiný. Osobní a velmi krátký. Ale znamenal zásadní životní zlom. Francesco jej přečetl ještě jednou, pomaleji, slovo od slova, a pak se po dřevěném schodišti s nepatrným popraškem sněhu vydal do starého paláce. Kolem hlavy mu kroužily nadýchané bílé vločky, noc byla světlá a tichá. Téměř by se dalo říci – pokojná jako za časů míru.

Nezamířil k Célininým pokojům, ale přímo ke generálu Rohanovi de Soubis, který dlel na hradě už druhý týden. Generál sice prohlašoval, že musí v nejbližších dnech vyrazit zpět do Paříže, ale ve skutečnosti s odjezdem nijak nespěchal. Francesco ho zastihl ve chvíli, kdy mu sluha pudroval paruku před odchodem do jídelny.

Generála vyrušení nepotěšilo, zpozdil se a věděl, že současná důvěrná přítelkyně madam Barzini nebude šetřit pichlavými slovíčky. Dopis ale přijal a bez většího zájmu začal číst. To se však rychle změnilo už po přečtení prvního řádku. Generál zpozorněl, rychle dočetl a pak zamyšleně pohlédl na Francesca.

„Takže Borbolla je mrtvý?“

„Vypadá to tak.“

„Tím se nejspíš vyřešila spousta věcí,“ řekl pomalu de Soubis. Náhle nespěchal. „Je to ze spolehlivého zdroje?“

„Přivezl to posel přímo z královské kanceláře.“

Generál znovu nahlédl do listu. „Píše se tu, že Borbolla s pomocí několika osob zvenčí zorganizoval útěk, který však byl v kritickém okamžiku prozrazen. Dva strážní byli podplaceni, aby nechali v noci postranní vchod otevřený. Ale někdo spustil poplach ve chvíli, kdy Borbolla nasedal do připraveného kočáru. Po krátkém pronásledování byl zastřelen ještě na území Paříže stejně jako další tři vězni, kteří využili příležitosti a uprchli s ním. Co si o tom myslíte, veliteli?“

Francesco byl opatrný:

„Připadá mi, že na úřední dopis je tam spousta zbytečných detailů. Většinou stačí prosté: Zastřelen na útěku. Už jsem několik takových zpráv viděl. Nikdy se v nich neuváděly žádné podrobnosti. Tohle vypadá, jako by někdo chtěl mnoha slovy něco zakrýt.“

Generál jen nepatrně přikývl, zdálo se, že netouží v konverzaci pokračovat. Ale nakonec přece jen řekl:

„Mám stejný dojem. Nemá smysl si něco předstírat. Podle mě je zpráva jasná, já osobně ji vnímám asi takto – potřebovali se ho zbavit, zinscenovali útěk a zastřelili ho. Věc je vyřízená, soud, s jehož zahájením se tak otálelo, nemusí ani začít. Zrádce byl po zásluze potrestaný, všichni jsou spokojení a státní pokladna navíc ušetřila spoustu peněz za dlouhý proces.“

Francesco si vzal dopis zpátky, složil jej a zastrčil za manžetu vojenského pláště. „Ale to znamená, že se ho pořád ještě někdo obával. Míval vlivné přátele, jeho známosti sahaly do nejvyšších kruhů. Ty osoby zvenčí, které zinscenovaly jeho útěk... Musíme počítat i s možností, že stále existují lidé, kteří by ho mohli chtít pomstít.“

Generál nesouhlasil. „Nevěřím na osoby zvenčí. Všichni od něho dali ruce pryč v okamžiku, kdy se dověděli, že zradil krále. Teď se jeho staří přátelé spíš modlí, aby si nikdo nevzpomněl, v jak důvěrném vztahu s ním bývali. Pokládám za naprosto vyloučené, aby kvůli němu v současné situaci někdo riskoval život. Osoby zvenčí jsou jen kouřová clona. Borbolla přece není první ani poslední, kterého odstranila státní moc s podobným, pro veřejnost snadno uvěřitelným příběhem. Markýz byl už jen nepřijemným břemenem, kterého se lacino zbavili. Navíc jeho zrada není aktuální, po té ostudně prohrané bitvě u Lagosu se šušká o tom, že Jeho Veličenstvo už není zdaleka tak nadšené naším vyloděním v Anglii.“

Francesco se zdržel poznámek, bitva u portugalského Lagosu byla pořád bolavým místem francouzské strategie a v určitých vojenských kruzích se považovala za osobní prohru Ludvíka XV. A nebylo se čemu divit. Po dlouhých měsících plánování a utajování, po nekonečných přípravách, mezinárodních jednáních a rafinovaných intrikách zhatila všechno náhoda. Náhoda? Francesco de la Roche měl pro to slovo pouze pohrdání. Při strategii, jakou tato válka vyžadovala, k podobným náhodám docházet nesmělo. Odjakživa považoval výraz *náhoda* za výmluvu neschopných a zástěrku diletantismu. A Lagos byl mezinárodní ostudou. Podle plánu vyplula pátého srpna z Toulonu flotila francouzských transportních lodí a před Brestem se k ní připojila druhá. Podél španělského pobřeží se měly už spojené francouzské flotily nenápadně dostat až ke Skotsku. Jenže *náhodou* narazily na anglické lodě plující z Gibraltaru se zásobami. Špatné velení a špatná strategie přinesly drtivou porážku, z níž se francouzské loďstvo jen tak nevzpamatuje. Angličané přitom utrpěli jen zanedbatelné ztráty. Lagos byl už druhou zničující porážkou, která navíc přišla krátce po prohrané bitvě na souši – u Mindenu. Tam Britové spolu s Němci porazili

výrazně početnější Francouze a způsobili jim téměř trojnásobné ztráty. Zdálo se, že Angličanům v letošním roce přeje štěstěna až neuvěřitelně. Ale ještě nebyl konec. Ještě se všechno mohlo obrátit. Zdecimovaná francouzská flotila se stáhla do Quiberonské zátoky u pobřeží Bretaně, kde se urychleně snažila nahradit ztráty a hodlala vyčkat na lepší příležitost. Velení věřilo, že tentokrát se štěstí už musí přiklonit na stranu Francouzů.

Generál mylně přikládal Francescovo mlčení obsahu dopisu, proto jej přátelsky poklepal po rameni a povzbudivě se usmál. „Nepátrejte po podrobnostech Borbollova útěku, příteli. Berte jako dar osudu, že se tím vyřešil i váš osobní problém. Teď je dáma vašeho srdce volná, a pokud se s ní stále toužíte oženit, rád odložím cestu do Paříže, abych mohl být svědkem obřadu.“

Teď se konečně usmál i Francesco. „Bude mi ctí.“

„Myslím, že vyřízení nezbytných formalit by mohlo být vzhledem k vašim zásluhám urychleno,“ podotkl generál na odchodu. „Osobně na to dohlédnu.“

Nakonec proběhlo všechno jinak, neboť do dění na hradě opět zasáhl král.

Zpráva o jeho příjezdu přišla jako blesk z čistého nebe. Za současné politické situace nikdo nečekal, že by po tak krátké době opět osobně zavítal do Sarnaux. Ale najednou byl tady. Vzdor sychravému počasí, chladu a drobnému mrholení stály před hradem davy mávajících lidí, neboť zpráva o příjezdu krále se rozšířila jako požár. Ludvík XV. byl stále ještě oblíbeným panovníkem, kterému se dlouhá léta přezdívalo „bien aimé“.¹ Jak se však válka protahovala a konečné vítězství bylo v nedohlednu, užívala se přezdívka čím dál méně. Země byla zbídačená

1 Bien aimé – znamená ve francouzštině milovaný, dlouholetá přezdívka Ludvíka XV.

a odvody do armády vysávaly především venkovské obyvatelstvo. Jenže příležitost vidět na vlastní oči krále se obyčejným lidem mnohokrát v životě nenaskytne. Sbíhali se proto z okolních vesnic a městeček a samozřejmě i ze samotného města Sarnaux.

Céline z okna sledovala, jak špalíry u cesty rychle houstnou a po královské silnici od Sarnaux přijíždí jeden povoz za druhým. Šlechtické ekvipáže, mnohem skromnější kočáry měšťanů a mezi nimi obyčejné nákladní vozy trhovců obsypané hrozny lidí. Všichni dychtivě vyhlíželi vzácnou návštěvu a zjevně jim nevadil ani vítr, ani mrholení.

„Přijíždí král!“

Šířilo se to od úst k ústům ještě dřív, než zazněl břeskny hlas trubek. Jednou, podruhé, potřetí. Zařízl se do uší a davy pozorněly.

Královský průvod, přijíždějící od Bressonu a Combiere, z dálky vypadal jako pestrý had vlnící se mezi šedavými poli. Davy zašuměly, neboť tolik barev nebylo možné spatřit ani o masopustu. A příroda, jako by čekala jen na tento moment, předvedla vlídnější tvář. Řídké mrholení ustalo, mraky, táhnoucí se nízko nad krajinou, se rozptýlily a na vymeteném nebi vysvitlo bledé podzimní slunce. Barevný královský průvod se rozzářil ještě víc. Spony na vojenských kloboucích, přezky, šavle, postroje, zlacení kočárů – to všechno se oslnivě lesklo a blyštělo.

Nad hlavy davu vylétly klobouky a zdvižené ruce.

„Přijíždí král!“

„Ať žije král!“

Dokonce i na Céline se přeneslo něco z nadšení lidí tam dole a po dlouhé době se zase cítila šťastná. Všechno, co ji trápilo ještě před třemi týdny, najednou zmizelo. Teď to konečně pocítila naplno – byla volná! Borbolla byl po zásluze potrestaný a Francesco včera projevil nefalšovanou radost po oznámení, že

se stane otcem. A teď navíc na její svatbu přijíždí sám král. Co víc by si mohla žena v jejím postavení přát? Měla pocit, že už jí nic nechybí, dokonce i nevolnosti a závratě, které jí zneprjemňovaly život, najednou zmizely. Zkušená Marie měla opět pravdu.

Šťěstí, které cítila, jí rozsvítilo tvář a Jeho Veličenstvo při vítání nešetřilo komplimenty.

Do večera byl hrad beznadějně přečpaný lidmi, na parkánu i dole před bránou vyrostl les vojenských stanů a vzduchem se šířila vůně pečeného masa. To znamenalo, že dnes mužstvo nedostane svou obvyklou kaši se slaninou, ale něco lepšího. Ke slavnostní atmosféře přispívala hudba, která se nesla z ležení i z hradu. Zdola vojenská kapela, shora královský orchestr.

Teprve při dnešní královské návštěvě mohla Céline plně uplatnit Adrianinu výchovu. Když sem král zavítal poprvé, byla ještě manželkou obviněného zrádce a přes všechna Brianova ujišťování se strchovala o svůj příští osud. Těžko mohla hrát dokonalou hostitelku. Dnes bylo všechno jinak. Zítra se stane manželkou nového velitele, kterému velení armády přálo a kdekdokdo přísahal na jeho zářnou budoucnost. Jak také jinak, když jeho sňatek přijel posvětit sám král.

Dnes by na mě byla Adriana právem pyšná, říkala si Céline druhý den, když po králově pravici usedala ke slavnostní tabuli. Cítila, jak pomalu roztává, obřad byl dlouhý a do provizorně opravené kaple táhlo. To, že se uvnitř chvěje zimou, na ní nikdo nepoznal. Adriana by byla hrdá, opakovala si v duchu znovu. Tohle je prostředí, v němž by se cítila šťastná. I já se cítím šťastná...

Během konverzace přejížděla očima jídelnu plnou lidí a ani jí nenapadlo vzpomínat na časy, kdy tu v tíživém mlčení sedávala

s markýzem, Borbollkami a jejich pratetou Sofií. To byla minulost, k níž se nehodlala vracet.

Jenže minulost se pouhým přáním zaplašit nedá. Céline lehce zamrazilo, když mezi zvědavými a obdivnými pohledy, upřenými k jejich stolu, zahlédla jeden chladný a nenávistný. Okamžitě ho poznala. Bernarda! Nejstarší Borbollka, která byla její nesmiřitelnou nepřítelkyní. Kde ta se tu bere? Rozhodně nepatřila mezi pozvané, neboť neměla místo u stolu (a podle loňského králova výnosu ho ani mít nesměla). Stála mezi davem tísnicím se podél zdi – davem, jemuž bylo dovoleno přihlížet královskému obědu. Céline nechtěla myslet na to, jak se asi cítí ješitná a panovačná markýzova dcera, vytěsněná z výsluní kamsi na okraj, zapomenutá u zdi v jídelně, které kdysi kralovala. Jaké pocity musely zmítat mstivou osobou, která jí nikdy neodpustila „zradu“ na otci. Nač asi myslí při pohledu na nenáviděnou macechu, která dnes pod královou záštitou slaví svatbu s mužem, o jehož přízeň sama marně usilovala?

Céline se v duchu zarazila. A jak je vůbec možné, že se tady ocitla? Kvůli oznámení o otcově smrti? Ale to nedávalo smysl. Kdyby o ní věděla, nemohla by jít do společnosti. To etiketa nedovolovala. Bernarda tu rozhodně neměla co dělat. Vždyť Céline si po markýzově zradě vymínila, že se s ní už nebude muset nikdy setkat. Stejně jako s její mladší sestrou Nicoletou. Byl jim oficiálně vysloven zákaz vstupu do Sarnaux. Navíc obě byly provdané za nižší důstojníky, kteří by se v žádném případě nemohli oficiálně dostat do blízkosti královské tabule. Bernarda tu vůbec neměla být!

Céline se očima vrátila do rohu jídelny, kde před chvílí spatřila nenávistný pohled, ale místo Bernardy na ni hleděly jen cizí tváře.

„Co se děje?“ zeptal se Francesco, který si všiml jejího neklidu.

„Zdalo se mi, že mezi hosty vidím Bernardu,“ řekla po chvíli váhání.

„Vyloučeno. Právě včera jsem si ověřil, že ona i Nicoleta jsou v Toulonu. Nicoleta postonává a Bernarda ji přijela ošetřovat.“

Tázavě se na něho podívala.

„Chtěl jsem mít jistotu, že nevyvedou nějakou nepředložnost,“ dodal chladně. „Nejsem tak benevolentní jako ty. Kdyby bylo po mém, žádné manžely bych jim neopatřoval. Nechal bych je zavřít do vězení, kam po právu patřily. Všechny tři!“

Nadechla se, ale nakonec neřekla nic. Přít se o Borbollky nemělo žádný smysl. Neshodli se spolu ani na vztahu k nejmladší Lori, o níž Céline soudila, že ještě není ztracená a že jí události při přepadení hradu otevřely oči a přivedly na lepší cestu. Byla ještě mladá a vliv otce a pratety Sofie nestačil napáchat tolik škod jako u dvou starších.

Král zvedl číši směrem k ní a ostatní hosté ho napodobili. „Ať žije nevěsta!“

Céline okamžitě pustila úvahy o Borbollkách k vodě. Usmála se na Jeho Veličenstvo a její půvabná tvář zkrásněla ještě víc.

Francesco de la Roche, který ji ze strany pozoroval, cítil pýchu – jako ostatně celý dnešní den. Byla tou nejkrásnější ženou v sále. Nejobdivovanější. Nejdokonalejší. A byla jeho! Borbolův stín ho nikdy nestrašil a teď, po jeho smrti, na něj hodlal zapomenout úplně. Stejně jako na jeho hloupé a ošklivé dcery. Na rozdíl od Céline žádné znepokojení nepocítil.

KAPITOLA 3

Bernarda vyklouzla ze sálu a v duchu si spílala nevybíravými slovy. Taková neopatrnost! Nicoleta ji varovala, aby se držela stranou. Jenže ona si nedokázala pomoci. Musela ho vidět. Prostě musela. Byla do něj zamilovaná tak dlouho. Nejhezčí důstojník, jaký kdy vstoupil do ponurého Sarnaux. V noci o něm snila, zdávalo se jí, jak s ním stojí před oltářem. Takový výsměch! Vždyť on zatím... s ní! Prudce zaťala zuby do rtu. Bože, přežila by, kdyby si vzal kteroukoli jinou. Ale ne ji! Kdyby měly pohledy moc zabíjet, byla by Céline už tisíckrát mrtvá. A nejen dneska. Sledovala ji už druhý den, od chvíle, kdy se začalo mluvit o svatbě, kterou přijíždí posvětit sám král. Bylo snadné vmísit se do davu a sledovat ji, kam se hnula. Přetrpěla i nekonečně dlouhý obřad v kapli, kam foukalo pobořenou střechou a provizorně opravenými zdmi. Směšné místo na svatbu. V duchu však věděla, že kdyby si chtěl Francesco de la Roche vzít ji, nechala by se s ním oddat i bosá a třeba ve stodole. Nespustila z oddávaných milenců oči, necítila zimu, nevnímala řeči přihlížejících. Třeskutá nenávisť jí zatemňovala mozek. Soustředila se jen na touhu zastihnout Céline o samotě a vyřídit si to s ní jednou provždy.

„Musíš být opatrná,“ kladla jí na srdce Nicoleta. „Nenápadná. Nikdo si tě nesmí všimnout. Kdo ví, třeba je na hradě pořád ještě někdo, kdo si nás pamatuje.“

Přehnaná opatrnost se nakonec ukázala jako zbytečná. Mezi hosty nezahlédla jedinou známou tvář. Jejich staré služebnictvo bylo příliš zaměstnané v kuchyni; ostatní, hemžící se na nádvoří, ji neznali. Byli tak nákladně oblečení, že museli patřit ke královu doprovodu. A posádka, kterou pamatovala z otcových časů, byla mrtvá. Osud obětovaných a zmasakrovaných mužů ji nikdy netrápil. Za dlouhé měsíce strávené na hradě sice znala tvář každého vojáka, ale žádnou sounáležitost s nimi necítila. Byli to prostě vojáci a k těm umírání patří. Navíc jejich smrt nikdy nespojovala s otcovou zradou. Pro ni byla jediným zrádcem Céline a všechno zlé, co se v Sarnaux přihodilo, padalo pouze na její hlavu.

Bernardina nenávisť k maceše postupně přešla v posedlost. I Nicoleta, která nenáviděla Céline stejně silně, občas vypadala rozpačitě, když Bernarda do nejmenších podrobností líčila, jak naloží s tou „odpornou děvkou“, až se jí dostane do rukou.

„To přece nemyslíš vážně,“ pokoušela se ji zarazit, když se dostalo na stahování z kůže a vypichování očí. „Přestaň s tím, zvedá se mi žaludek.“

„Snad ji nechceš hájit?“

„To nechci, zaslouží si smrt. Ale musí to vypadat jako nehoda. Když ji praštíš klackem nebo vázou a necháš ležet pod schodištěm, bude to vypadat úplně přirozeně.“

„Je mi jedno, jak to bude vypadat.“

„Bernardo, vzpamatuj se! Pokud budou mít nějaké podezření, půjdou rovnou po nás. Všichni si určitě pamatují, jak jsi jí vyhrožovala, když nás z hradu odváželi.“

Ale Bernarda stále vedla svou, jako by neslyšela ani slovo ze sestřiny domluvy. „Je mi to jedno. Hlavně když ona bude mrtvá.“

„Jsi blázen. Chceš skončit ve vězení nebo na popravišti?“

„Na tom mi nezáleží, já už ve vězení žiju. A z popraviště strach nemám. To by mě nejdřív museli chytit.“